

AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare in fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽ C. C. Pop.-Tașcă.

O RUGĂMINTE ABONAȚILOR NOȘTRI

Cu prilejul sfârșitului anului școlar, se dau copiilor silitori premii, de obicei în cărți.

Din existența de 9 ani a revistei «Albina» s'a putut vedea că ea este o adevărată călăuză pentru viața de toate zilele a fiecărui cetățean. Prin sfaturile ce ea dă, ea și prin articolele de igienă, agricultură, horticultură, creșterea vitelor, sericicultură, etc., ea este un bun sfătuitor în ori ce împrejurare; iar prin bucățile asupra istoriei patriei, dezvoltă dragostea de țară și de neam.

Pentru a o putea pune în mâinile tuturor, am broșat în volum, colecții de câte 3 luni, cuprinzând câte 13 numere, de câte 6 luni, cuprinzând 26 numere și colecții de câte un an, cuprinzând 52 numere.

Volumul broșat pe 3 luni costă lei 1,50

» » » 6 » » » 3,—

» » » 1 an » » 6,—

Colecții de fascicule cu » 5,— un an.

Fascicule separate » 0,12 numărul.

Asemenea am făcut *volume legate* pe un an, costând 7 lei vol.

Rugăm dar persoanele cari vor să dăruiască cărți de premii la copii să ia revista «Albina».

Celor ce cumpără 10 volume, li se dă un rabat de 10 la sută din prețul arătat mai sus.

Facem un călduros apel Doamnelor învățători și ii rugăm a recomanda revista «Albina» între cărțile de premii.

Toate cererile trebuie să însoțite de cost.

Cheltuelile de porto sunt în socoteala revistei.

LICITAȚIUNI

La 26 Iunie 1906, orele 10 a. m., se va ține a 6-a licitațiune la Eforia Spitalelor Civile, pentru vinul alb și roșu, necesar depozitelor în exercițiul 1906—1907.

— Idem pentru carnea de vacă necesară spitalelor în exerc. 1906—907.

— Idem pentru săpunul ordinar și seul topit necesar depozitului în exercițiul 1906—1907

Doritorii de a lua parte la aceste licitațiuni sunt invitați ca în sus citata zi și oră să-și prezinte ofertele D-lor sigilate însoțite de o garanție provizorie de 5%, cunoscând că garanția definitivă va fi de 10%. Licitațiunile se vor ține în conformitate cu art. 72—83 din legea comptabilității generale a Statului. Caetele de sarcini se pot vedea la Cancelaria Eforiei, în orice zi și oră de lucru.

A P E L

Pe lângă cercul cultural, presidat de subscrisul, s'a pus începutul unei biblioteci, menită a întreține și a promova cultura profesională a învățătorului.

Rugăm călduros pe toți domniii autori, editori și orice persoană binevoitoare, să ne vină într'ajutor, pentru înzestrarea bibliotecii, asigurându-le o veșnică recunoștință.

V. Costăchescu.

Preșid. cerc. cultural și învăț. diriginte la școala primară mixtă Nicolae Gane com. Pleșești, Suceava.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 lei luna. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

G. Coșbur, Pneomonile și cauzele lor în superstițiile poporului. — Solla Nădejde, Cum ne strică spiritul. — Florea Tristescu, Povestea neamului nostru. — N. Nicolăescu și G. Stolnesu, Câteva feluri de ulei. — N. Rădulescu-Nizer, Lui Mircea (poezie). — C. Iordăchescu, Foarte verde măceș (muzică). — Liviu Velovan, Marcarea oilor. — Td., Deschiderea expoziției naționale din București. — V. S. Moza, Cronica agricolă, economică și comercială. — Chelțuți folosite. — Cronica săptămânii. — Din literatura populară. — Bibliografie.

Ilustrații: Traian. — Decebal. — Soldat dac. — Soldat roman. — Uleiul Berlepsch. — Cum se marchează oile.

Pneomonile și cauzele lor în superstițiile poporului (1).

Necreștinesc și vrednic de ocară este obiceiul femeilor de-a se desbrăca în pielea goală pe vreme de furtună vara, casă înconjoare casa cu un topor în mână, amenințând norii. Credința asta e neghioabă. Precum ți-am spus, poporul crede că norii sunt aduși ori de Duhuri rele ori de solomonari, și că cu toporul îi poți speria să plece cu grindina și cu trăsnetele într'altă parte. Numai păgânii pot scorni o credință ca asta. Mai mare rușinea, să crezi că Dumnezeu Cel atotputernic — că doar El poartă norii și furtunile — să sperie de o biată babă gușată care aleargă fără nici o haină pe ea amenințând cerul cu un topor ! Să înspăimânți puterea cea fără de margini și atot înțeleaptă cu buiguelile ce le spune din gură baba Sanda ori Manda. E să te prăpădești de râs, când vezi cum iese de iute și de înfocată baba cu toporul, uitându-se din cotro vin norii și înconjurând casa par'car fi vrând să caute pe Dumnezeu și să-l pocnească ! Și așa umblă și așa se uită, încât par'că într'a-devăr poate turti pe Dumnezeu.

(1) Vezi No. 37.

Toate câte ți le-am spus până acum sunt împotriva duhurilor, adică au scopul să sperie și s'alunge puterile întunecate ale Necuratului. Acum să întoarcem foaia, să vedem și cele ce se fac cu ajutorul acestor duhuri. Mai întâiu furarea manei, cu deosebire a laptelui. În noaptea spre Sf. Gheorghe, ori în zorii zilei, femeile cari vreau să fure laptele altora, se duc pe un câmp, și legându-și o oală, o doniță, de un picior umblă cât e câmpul în pielea goală, târând vasul prin iarbă ca să s'adune rouă în el. Cât de multă rouă adună, atâta lapte fură dela alții. Ori adună roua cu o pânză descântată — lucrată toată într'o noapte, melițată, toarsă, năvădită și țesută din amurg până la cântători: vezi tu, grabă, nu glumă! Pânză de cămași nu țes ori o țes cu lunile, dar pentru vrăji se zoresc cu pânza de dau în brânci. Acum, altele n'au credință că fură, ci că adună lapte pentru ele, dar ori cum ar fi obiceiul e nebunie curată. Poate că dintru'ntâiu a fost numai credința în puterea rouei, din zorii zilei lui Sf. Gheorghe, bună de păstrat în casă ca aghiasma. Și e ceva din vr'un cult solar. Dar așa cum e credința azi, îți aduce aminte de strigoaicele cele date dracului cari sboară pe mătură. Cu vrăji d'acestea n'ai să faci nici un bine vacii tale și nici un rău vacii altuia, că vaca dă lapte după hrana, îngrijirea și sănătatea ei, nu după câtă rouă ai adunat. «Se zice că strigoaicele furătoare de lapte totdeauna, după ce isprăvesc câte o furătură de astea, cad bolnave la pat și zac câteva zile.» Cred și eu. Cum să nu te îmbolnăvești, umblând gol ca napul noaptea pe câmp, până ce aduni o doniță de rouă! Tălmăcirea temeiului celui firesc al credinței, ți-am scris-o într'alt loc.

Tot cu chemarea duhurilor necurate fac babele vrăji pe ursită și pe dragoste, cu foarte multe ciorovăeli de-ale lor, între care se înțelege că e și desbrăcarea în pielea goală ca să fie mai cu putere vraja. Asta ți-o pomenesc numai aici iar în alt loc îți voi spune mai multe pentru alte cuvinte mai ticăloase.

Tocmai acum mă întorc la vorbele dela început. Vrăjile fetelor în noaptea de Anul-nou sunt de două feluri, unele sunt numai căutări ale ursitei, ce fel de bărbat va avea fata, încotro se va mărita, peste câtă vreme, cum va trăi cu bărbatul, și altele de-acestea. Iar celelalte sunt farmece:

fata caută să lege inima cutărui flăcău anumit, să-l despartă de altă fată, să-i facă «de urit» acelei fete, s'o vrăjească trimețându-i nebulie și urîtenie și boale din Sfinte și fapt și aruncătură. Vezi tu bine că vrăjile cele dintăiu sunt nevinovate și au gândul numai să ispitească cele viitoare, iar acestea din urmă, farmecele, sunt făcute cu gând rău să strice altora. Dar acestea se pot face ori și când peste an, de aceea le las la o parte acum.

Sunt multe chipurile de-ași căută ursita. La Anul-nou se fac cu ajutorul apei, la Sân-Toader și la Sân Gheorghe cu ajutorul focului. Dacă vrei, întoarce foile cărții și caută unde vorbesc anumit despre ele și despre nebulia lor. Cele mai multe fete își fac de cap cu căutarea ursitei. Intăiu că se îmbolnăvesc de răceală. Desculțe, despletite și goale de tot, s'apucă să numere cu ochii închiși cei nouă pari și pe cel din urmă să-l lege. Asta nu ține multă vreme, dar ori cum destulă ca s'o străbată gerul până în oase, dacă e o noapte mai senină. Dar după asta s'apucă să numere nouă stele și, la a noua să spue un descântec. Până ce-l spune îi dărdăesc dinții, și tot nu intră în casă. Merge și isbește porcii ori boii cu piciorul, ca să vadă după a câtea lovitură vor răspunde, și după asta socotește anii măritișului. În urmă seamănă cânepa la tăietor, o grăpează cu cămașa, ia un pumn de țărină și cu el intră în casă, pune țărina sub pernă și se culeă. Îți poți închipui în ce hal se găsește biata nebulă, după ce a stat atâta vreme pe zăpada înghețată, desculță și goală! Degerăturile sunt lucru cel mai mic de care se plânge a doua zi; dar dureri prin cap și prin oase și junghiuri, și câte odată țărâna de sub pernă i-o pune mă-sa sub cap în sicriu. Altfel de căutare a ursitei este încercarea să vezi în apă ori în oglindă chipul ursitului. Acesta e primejdios, căci de multe ori fetele leșină, se îmbolnăvesc rău și une ori cad trăsните de spaimă. De aceea lângă fata care încearcă felul acesta, stă totdeauna vr'o prietenă ori mă-sa, pentru vre-o întâmplare cu primejdie. Cu oglinda se face în casă: fata stă pe scaun, goală, în fața oglinzii și se uită țintă într'ânsa la flacăra lumânării care îi arde la spate. Iar la puț se face așa: fata ținând o lumânare în mână, stă plecată și uitându-se țintă în fundul puțului pe luciul apei. Peste ea e aruncat un cearceaf, care acoperă gura puțului.

Și cu vraja cu oglinda și cea cu fântâna o fac fetele ca să li se arate vedenii, din cari să cunoască viitorul. Chipul, și celelalte cu numărul parilor și sămănatul cănepei tot pentru astea le fac, la urma-urmei. Și într'adevăr cele cu oglinda și cu fântâna au de multe ori vedenii, iar dacă nu atunci, au după ce se culcă visuri. Lucru e foarte firesc, și-ți voi vorbi despre el în capitoul următor.

Ți-am spus destule cât trebuie ca să ai cunoștință despre răul acesta al vrăjilor în pielea goală. Toate ca toate, obiceiuri și credințe vechi, dar când ne fac numai rău îngreunându-ne sufletul cu păcate împotriva credinței creștinești și aducându-ne boale în oase, de ce să nu le mai lăsăm în plata Domnului? Dacă ar conțeni fetele cu vrajele de Anul-nou, poate n'ar avea atâtea femei prin sate boale reumatice și junghiuri, pe cari le aruncă în spinarea cailor lui Sân-Toader și a Ieșelilor și a Joi-maritelor. Te miri cum nu bănuiește Românul pricina atâtor boale în nebulniile lui, și ori o caută tot în altă parte, ori se plânge că i-au venit așa din senin.

G. Coșbuc.

Cum ne strică spiritul.

Scriptura zice că nu-i surd mai surd decât cel ce nu vrea s'auză. Această zicere e foarte adevărată, când e vorba de relele băuturilor spirtoase. Mulți cred că s'a spus și scris atâta că e de prisos de mai stăruit. Nu tot astfel cred oamenii învățați, de vreme ce dâșii nu vorbesc din închipuiri, ci de pe cercetări, de pe fapte văzute cu ochii.

Oamenii beau spirit și alte băuturi spirtoase, fiindcă, zic ei, le dau putere, le înveselește sufletul și le face plăcere.

Dâșii nu judecă lucrurile cum sunt, ci cum li se par.

E drept că omul obosit, chinuit de griji și supărări, dacă bea rachiu ori altă băutură, nu le mai simte atât de tare, i se pare că oboseala i-a trecut, că supărările și nevoile nu sunt așa de mari. Dar acestea sunt numai păreri, din pricina că simțirea creierilor și nervilor lui e micșorată, amorțită. E cam același lucru ce-l fac doctorii la operații: dau omului de miroase cloroform ca să nu simtă durerile tăieturii. Nu doar că nu e durere, dar creierul e amorțit și nu simte. Această amorțire doctorii o fac de nevoie și pentru câteva minute; dar omul care bea necontenit, fie chiar și câte puțin amorțește și el, otrăvindându-se.

Doctorul Kraepelin din München a făcut cercetări, cari arată cum băuturile spirtoase strică pe'ncetul. A cercetat cum lucrează spiritul la sute de oameni. Dacă bea cineva 10—30 de grame de spirit, i se îngreue priceperea lucrurilor ce vede și aude. De ce

bea mai mult, de ce i se îngreue mai tare priceperea celor văzute și auzite. Lucrul acesta e vădit chiar pentru cei mai necredincioși, de vreme ce se văd oameni beți, cari cad în nesimțire ca morți.

Iată cum s'a dovedit că spirtul, fie cât de puțin, strică minței. Se dă să facă socoteli ușoare la mai mulți oameni, când nu sunt sub stăpânirea spirtului și pe urmă li se dă iarăși să facă după ce băutura a început să lucreze. Deosebirea bate la ochi: numărul greșalelor la aceeași oameni e mult mai mare după ce-au băut decât mai înainte. De asemenea se vede că omul, înainte de-a bea, pricepe mult mai bine decât după ce-a băut un pahar. Asemenea foarte greu țin minte ceva pe înțeles, pe când ceeace învață pe neabăute ține mult mai îndelungă vreme.

Cu cât lucrarea cu capul va fi mai grea și va cere mai multă încordare a judecăței și mai multă luare aminte, cu atât deosebirea e mai bătătoare la ochi între omul treaz și cel băut. Băutorul nu-și poate instrună mintea pe mai multa vreme, ca să văză și să cugete. Nu poate pătrunde întrebările grele și nici nu poate născoci ceva de seamă, dela dânsul. Omul care bea pe zi ce trece, nu prinde putere, cum crede el, ci tot pierde mai mult din partea minței și a judecăței.

Helmholtz, unul din cei mai mari învățați ai Germaniei, a dovedit prin cercări asupra sa, că dacă bea spirt cât de puțin, nu mai eră în stare a gândi și întruchipă ca de obicei cugetări noi.

Cu cât judecata și cugetarea slăbesc, cu atât voința e mai pripită și omul face lucrurile înainte de vreme. Din pricina aceasta mișcările sunt mai iuți și omul pare mai cu putere. Dar e numai părere, căci, dacă se măsoară se vede că munca a slăbit.

Sub lucrarea băuturii omul învață mai repede pe dinafară, dar nu înțelege ce învață; poate vorbi mai curgător, ba chiar poate face și versuri. De aceea la mese și chefuri, înainte de-a ținea o cuvântare, beau repede un pahar două. Tot această ușurință și dorul de veselie, face să nu se poată bucurie ori serbare fără băutură otrăvitoare.

Frăele minței, cari opresc omul și-l rușinează, când e treaz și îl fac să fie la locul lui, nu mai lucrează după ce-a băut. Omul la chef vorbește vrute și nevrute, mai ales nevrute, fiindcă nu mai e stăpân pe voință. Pân la atâta amortește băutura că omul nu mai simte lumea din jurul lui, ba nici chiar pe dânsul, nu se simte de aceea țipă, strigă, chiue și face zgomot.

Deci lucrarea băuturilor spirtoase asupra sufletului nostru e, cum vedem, foarte rea.

Sa vedem cum e și asupra trupului.

Tot Kraepelin a făcut cercetări c'o mașină născocită de un învățat italian, Mosso. A măsurat puterea mușchilor, ca și cum am cântări greutatea. După ce bea cineva băuturi spirtorse, la început, puterea mușchilor sporește, e mai mare decât în stare de trezie; din potrivă iuțeala și dibăcia mișcărilor scade. Așa dară stăpânirea și legătura delicată a mișcărilor în de ele, potrivit unui scop, slăbește, chiar fără ca omul să pară cât de puțin amețit de băutură.

De aceea gimnasticii, cari au de făcut mișcări grele și dibace, nu beau. Tot acest lucru ne arată de ce se întâmplă în fabrici atâtea nenorociri Lunea ori a douăzi de sărbători, când lucrătorii au băut. La mașini se cere lucrare cumpănită, minte lim-

pede: o mișcare nepotrivită și nenorocirea e gata. Dar am văzut că chiar după băutura puțină omul nu mai e stăpân pe regularea mișcărilor.

Zețarii, dacă beau chiar puțin, fac mai multe greșeli și lucrează mai încet, tot asemenea scriitorul cu mașina. Trăgătorul la țintă cu pușca dă greș de mai multe ori, dacă bea un pahar înainte de-a începe a lucra. Cu toate acestea, de unde vine că zețarului, după ce bea, i se pare că lucrează mai repede, trăgătorului că țintește mai bine?

Pentru că voința e mai prăpădită, iar omul nu bagă de seamă greșalele nici greutatea mai mare de a înțelege.

Această înșelare de sine face că-i atât de grea lupta împotriva băuturilor spirtoase. «Ce-mi pasă mie de observațiile științei, eu știu că simt putere și veselie după ce beau» e răspunsul ce se dă și împotriva căruia trebuie de luptat pe multe căi. Otrava băuturii înlătură simțul oboselei; dar nu oboseala însăși, după cum clorofomul înlătură durerea rănei, dar nu rana. Omului i se pare că muncește mai cu spor; dar e numai părere, căci măsurătoarea puterii arată dimpotrivă.

Cu cât bea cineva mai de multă vreme băuturi spirtoase în fiecare zi, cu atât e mai rău. Nu se deprinde; ci se simte daună tot mai mare asupra sufletului și a trupului. La copii dauna aceasta e mai vădită ca la oamenii mari. Și cu toate acestea în viața de toate zilele, nu băgăm de seamă această lucrare atât de primejdioasă, fiindcă nu-i dăm luare aminte. În viața de toate zilele nu se cere muncă mai aleasă, mai înaltă. Dacă ar fi altfel ori cine ar vedea că sub înrăurirea băuturii pierde vioiciunea minții, că lucrările lui sunt din ce în ce mai proaste și că nu se mai poate hotări a face lucrări noi.

Tocmai din această pricină trebuie să ne îngrozim gândind la câtimea de spirt ce-o bea poporul nostru, și de imputinarea puterii lui de a munci, și deci de sărăcia vădită, de slăbirea trupului, care-l face de nu mai are putere de a răzbi când bântue boli molipsitoare. Această slăbire se moștenește din părinți în fii.

Mai de mult se credeă că înainte de atac și la marșuri militare trebuie neapărat să se dea soldaților rachiu. Japonezii au dovedit că, fără băutura, se bate mai bine.

Iată ce zice Togo, amiralul cel mare al Japonezilor, soldaților când îi trimete la moarte, cu corăbii, să astupe intrarea Port-Arturului: «Acum vă poruncesc: muriți, muriți toți fără deosebire! Dar moartea nici unuia să nu aducă bucuria dușmanului, moartea nici unuia să nu fie fără de folos! muriți, după ce fapta va fi săvârșită! Despărțirea de voi nu o serbez cu șampanie, fiindcă datoria ce aveți de împlinit cere minte limpede, iar șampania turbură limpezimea sufletului și-a cugetării. Să bem dar împreună câte-un pahar de apă limpede, viteji din țara ci-reșilor! Să bem și să mergeți în corăbiile cari sunt mormintele voastre. Banzai! Banzai!»

Și iată că Japonezii, bând apă și ceaiu, având totdeauna mintea limpede, au învins și-au minunat lumea prin vitejia și iscusința lor. Dar oare viața de toate zilele nu-i răsboiu mai crâncen? Nu se cere la fiecare clipă să fim treji și limpezi la cap? Am văzut că, ori cât de puțin am bea, nu mai suntem stăpâni pe mișcări nici mintea nu mai e atât de ageră și facem greșeli. De acă urmează atâtea nenorociri, atâtea morți și atâtea pierderi! Mun-

citorilor dela câmp, din pădure, dela oraș, nu trebuie să le fie mintea întunecată de spirt, ca să nu se întâmple tot soiul de nenorociri. Negustorului, profesorului, preotului, c'un cuvânt fiecărui om, la fiecare pas, îi stau în cale cumpene și, dacă e cu mintea neotrăvită de spirt, le poate înlătura.

Din nenorocire pentru noi băuturile spirtoase de tot soiul au prins rădăcini adânci, oamenii sunt nărăviți și lupta e grea. Dintr'odată nu le putem doborî, dar trebuie măcar puțin câte puțin să ne silim a le înlocui prin băuturi nevătămătoare cum e ceaiul, cafeaua, limonăzile și fructele gustoase. Acestea pentru a mulțumi gustul. Iar ațâțarea sufletească, pe care o caută omul în spirt, să-l facem s'o guste, ascultând cântări, cuvântări și povestiri frumoase. Omul simte nevoie neapărată de ațâțări și, câtă vreme nu le poate găsi aiurea, le va căuta în băutură.

Sofia Nădejde.

Povestea neamului nostru (1).

Și d'atuncia s'a înmulțit — măi fraților — Romanii noștri cum se înmulțesc ciupercile și s'au tot întins înlături cu hotarele împărăției lor, până au ajuns să cuprindă toate împărățiile megieșe, încât au făcut o împărăție mare și puternică de nu mai aveâ seamă pe lume — așa de mare și de puternică era.

Că toți craii și împărații, cari urmaseră lui Romu pe scaunul împărăției, fuseseră oameni tot unu și unu, știi coela, viteji și înțelepți și meșteri în ale răsboaielor, că mai rar împărăție pe lume, care să fi avut stăpânitori așa de viteji și de înțelepți ca împărăția Romanilor. Dar și Romanii erau oameni drepți și cinstiți și viteji de nu și mai găseau pe-reche, oameni, cari țineau la împăratul și la țara lor ca la ochii din cap.

Toate noroadele pământului tremurau când auzeau de numele Romanilor, și mai toate li se supuseseră mai de voie, mai de nevoie, așa că dela o vreme împărăția ciobănașilor din Roma trecuse cu hotarul ei peste munți și peste mări și cuprinsese aproape toată lumea.

Numai pe-aici — dela marginea Dunării până hei, sus în creeri munților — mai rămăsese o țară mândră și frumoasă ca gura raiului și care nu voia să se supue Romanilor nici de voie, nici de frică.

Și cum era să se supue, când era locuită de un popor mândru și viteaz și stăpânită de un rege vestit: Craiul Decebal, Smeul codrilor, care — când asvârlea cu buzduganul în văzduh făcea să se clatine munții, să aue văile și să tremure fiarele pădurilor ghemuite în fundul culcușurilor.

(1) Vezi No. 37.

Ba, în loc să se supue de bună voie Romanilor, Craiul Decebal se ridică cu o ciată de voinici:

De-ai cu plete
Lungi pe spete,

se repezi ca o nălucă în împărăția Romanilor, îi luă fără veste și le trase un puiu de bătae de au pomenit Romanii multă vreme.

Traian.

Decebal.

Toate ca toate, dar Romanii cu toată vitejia lor, o băgaseră pe mână cu Smeul codrilor! Nu era lucru de jucărie! Ce să facă? S'au sfătuit cu toții și au hotărât să-i plătească, pe fiecare an ceva — drept cinste — Craiului Decebal, ca să i lase în pace.

Și Decebal craiul s'a învoit! Auzi Dumneata! Cum să nu se învoiască, el, care avea o țărișoară atât de mică, că nici cât a suta parte din împărăția Romanilor nu era, și cum

să nu primească bir dela stăpânitorii lumii — căci — drept să vorbim — cam a bir miroseă cinstea Romanilor.

Își găsiseră și Romanii nașul! Ajunsese ei, din toată puterea și mărirea lor, să plătească bir și să se căciulească unui popor mic, mic, de-ai fi zis că nu e nimic de capul lui, vorba ceia: Să nu prețuiești mai mult sacul decât acul, căci buturuga mică răstoarnă carul mare și ce nu tai cu plugul, rupi cu oticul.

Și-ar fi plătit Romanii poate, multă vreme bir Dacilor, căci așa era numele poporului peste care împărățea Decebal Smeul codrilor, dacă nu se ridică dintre ei Traian Făt-Frumos, care și-a pus în gând să-i scape de rușine.

Și cum a ajuns împărat, Traian Făt-frumos și-a ales un cal năzdrăvan, a încins armele strămoșilor săi și cu o oștire multă și vitează a pornit din Roma, dela soare-apune, peste văi și peste dealuri, peste munți și peste ape și-a tot mers, a mers, luni întregi încoace spre soare răsare unde-l așteptă Smeul codrilor, Craiul Decebal, cu oștirea lui mică dar vitează și hotărîtă ori să birue, ori să moară.

Iar oastea lui Traian Făt-frumos era mare, mare fără seamăn, așa de mare că pe unde trecea, apele secau, codrii rămăneau pustii iar pământul gema înăbușit de greutatea miilor de voinici, cari mergeau la luptă cu flori la ureche, nepăsători și veseli, de par'că s'ar fi dus la nuntă.

Și unde mi s'au întâlnit, măre, cei doi viteji într'o poiană largă și frumoasă — numai bună de scâldat cu sânge! Și-a întrebat Decebal, Smeul codrilor, care venise cu falcă'n cer și cu una'n pământ, pe voinicul Traian Făt-frumos:

«Cum vrei să ne-arătăm puterile? Ori în săbii să ne tăiem, ori în luptă să ne luptăm?»

— Ba, mai bine, să lăsăm oștirile să-și facă datinele» a răspuns Traian Făt-frumos și a început războiul.

Și s'au bătut Romanii lui Traian Făt-frumos cu Dacii Smeului Decebal, cât e ziua cea de vară, de cu zori și până'n seară și nici unii, nici alții nu s'au lăsat biruiți.

Viteji și unii, viteji și alții, dar dela o vreme Dacii s'au împuținat de-i numărăi pe degete și Decebal craiul n'a mai avut încotro, s'a lăsat răpus de puterea lui Traian și-a trimis soli ca să facă pace.

«Craiul nostru vede, Făt-frumos, că ești mai viteaz decât el — au zis trimeșii lui Decebal către împăratul Romanilor — și se închină la picioarele tale, cu toată împărăția lui.»

Atât așteptă și Făt-frumos! El, plin de bucurie că și-a scăpat împărăția de o rușine, s'a întors acasă vesel și fericit, a dăruit cu daruri bogate pe toți tovarășii lui de luptă, și și-a îndreptat gândul spre alte treburi ale împărăției.

Dar, nici nu se așezase bine, în scaunul lui la Roma și iată-i vine veste că Decebal Smeul codrilor, se gătește de

luptă, că jefue hotarele împărăției și nu vrea să știe de ni-meni.

Atunci Traian, s'a făcut Dunăre de supărat, a ridicat o oaste și mai mare de cât cea dintâiu, a dat poruncă unui om meșter să-i zidească un pod minunat peste apele Dunării pe acolo pe unde e azi orașul Severinului, a trecut în țara Dacilor și apoi țin-te pânză să nu te rupi.

Decebal, nici el nu sta cu mâinile în sân! Se gătea de rășboiu și ziua și noaptea, că pricepuse bine că ce l aștepta nu era lucru de jucărie. Și adevărat că n'a fost lucru de jucărie. Căci bătălie ca aceea pe care au mâncat-o a doua oară Dacii dela Romanii lui Făt-frumos, nici nu s'a mai pomenit sub soare, de când se gâlcevesc noroadele și de când sunt pe lume rășboaietele, batule-ar Dumnezeu sfântul, că multă peire și jale mai aduc pe lume.

A fost așa de grozavă lupta aceea încât sângele curgea ca un râu și în el plutea trupurile calde, călduțe ale celor răpuși.

Și-au perit așa toți voinicii lui Decebal, cei mândri și viteji, până a rămas numai el. Atunci, ca să nu-l prinză Făt-frumos viu nevătămat, și-a făcut singur seamă.

Iar Traian, când a văzut cât de bogată și de frumoasă e țara aceasta, nu s'a mai îndurat să mai plece. Ba, cică ar fi vrut să se însoare cu Dochia cea frumoasă — Zâna munților, fata Smeului Decebal, care era o minune de fată de s'o fi sorbit într'o lingură de apă. Dar ea n'a voit să se mărite cu Traian Făt-frumos și topită de dorul tatălui său s'a ascuns în creerii munților și s'a făcut ciobăncuță.

El — Făt-frumos — s'a luat după ea, a căutat-o, a căutat-o, dar n'a mai găsit-o și n'o mai găsea s'o fi căutat și până în ziua de azi, căci ea s'a rugat lui Dumnezeu de-a prefăcut-o în stană de piatră cu oițe cu tot

Atunci, dacă a văzut și-a văzut Făt-frumos, a dat voie soldaților să se ducă unde le-o pofti inima, iar el a plecat la împărăția lui la Roma.

Iar soldații unde era să se mai ducă din așa raiuri de locuri? Căci ei, cari colindaseră tot pământul, nu mai văzuseră nicăeri țară așa de mândră și de bogată ca țara Dacilor. Aici, pe malurile Oltului și ale Mureșului au rămas ei să-și trăiască toată vieța.

Și s'au însurat mulți din ei cu fetele și cu nevestele văduve ale Dacilor, cari muriseră în rășboiu, au încheat gospodării frumoase și s'au apucat de muncă dreaptă și cinstită cum erau ei învățați din țara lor.

În scurtă vreme s'au deprins Romanii lui Făt-frumos cu Dacii, locuitorii de baștină ai acestor locuri și s'au înțeles și s'au îngăduit împreună de par'că n'ar fi fost două nații deosebite. Multe fete d'ale Dacilor se căsătoreau cu flăcăi din neamul cel vestit al ciobănașilor din Roma, dar și multe

fecioare d'ale Romanilor s'au măritat cu feciorii Dacilor, că ce cadre de flăcăi mai erau, măicuțiță Doamne! flăcăi dela roată de-ți eră rușine să le privești în ochi.

Dela o vreme, se dusese vestea departe, departe, peste nouă mări și nouă țări, de frumusețile negraite ale Daciei și de bogățiile ei ne mai auzite, așa încât nimeni nu-i mai zicea Țara Dacilor, ci Țara fericiților. Ba, încă eșise și vorba că aici dela malurile Dunării, până la poalele Carpaților e un lac mare de lapte și un munte de pâine, și.... cui îi e foame, taie din munte cu sapa, pâinea cade în lapte și mâncarea e gata.

Soldat dac.

Soldat roman.

Și la vestea asta minunată, câți Feți-frumoși din țara Romanilor n'au venit de s'au însurat cu zânele lacului de lapte? care nu erau altele decât fetele Dacilor, frumoase ca Ileana Cosânzeana, harnice fără pereche și bune, bune de pus la rană, nu altceva.

Și s'au tot încuserit Romanii cu Dacii, de se țineau nunțile șir, încât se săturaseră tinerii de joc și babele de scurs oalele.

În toate părțile răsunau cântecele lăutarilor și chioatele nuntașilor și nu te-ai mai fi săturat privind horele, care și pe văi și pe dealuri, se desfășurau vesele ca și firul din poveste... că'nainte mult mai este.

Și din încuseririle Dacilor cu Romanii s'au născut copii, cari — lucru de minune — nu erau nici Romani în deplin, nici Daci în toate'n toate, dar semănau nevoie mare și cu unii și cu alții. Iar când s'au făcut mari, copii aceștia s'au pomenit cu obiceiuri amestecate și d'ale Romanilor și d'ale

Dacilor, b₃ și limba ce-o vorbeau era țesută din vorbe și d'ale unora și d'ale altora.

Vorbeau o limbă dulce, dulce ca un fagure de miere și frumoasă de te fermecă, o limbă îngerească, care și aducea pe departe cu limba ciobănașilor lui Romu, dar care se îndulcise mult cu vorbe din graiul vitejilor lui Decebal.

Numai să fi stat așa de-oparte și să fi privit oamenii aceștia chipeși și voinici, mândri și frumoși de par'că fuseseră scâlțați în lapte dulce de mamele lor, și să-i fi auzit vorbind atât de dulce și cu lipici, că nu te-ai mai fi săturat privindu-i și ascultându-i, o vieță toată.

Și pe acești oameni — feciori și ai Romanilor și ai Dacilor — lumea i-a botezat cu un nume dulce, dulce și frumos ca și limba lor și le-a zis „**Români**“ adică Romani întineriți prin încuscrirea cu supușii lui Decebal, Smeul codrilor.

Și iac' așa s'a născut pe lume *neamul românesc* — pe câmpiile Daciei, în urma războaielor sângeroase — din zângănit de săbii și sbârânit de săgeți, amestecate cu petreceri și chiote de veselie și a fost și va fi cât lumea, neam ales și binecuvântat de Dumnezeu între toate neamurile pământului.

Iar eu v'ăș rugă, dacă vă e cu plăcere, să amânăm povestea pentru mâine seară, că mi s'au zgârcit degetele pe fus de atâta răsuceală și apoi ne-a cam venit Ene pe la gene și mi-e teamă, să nu ne ia'n pene.

Florea Cristescu.

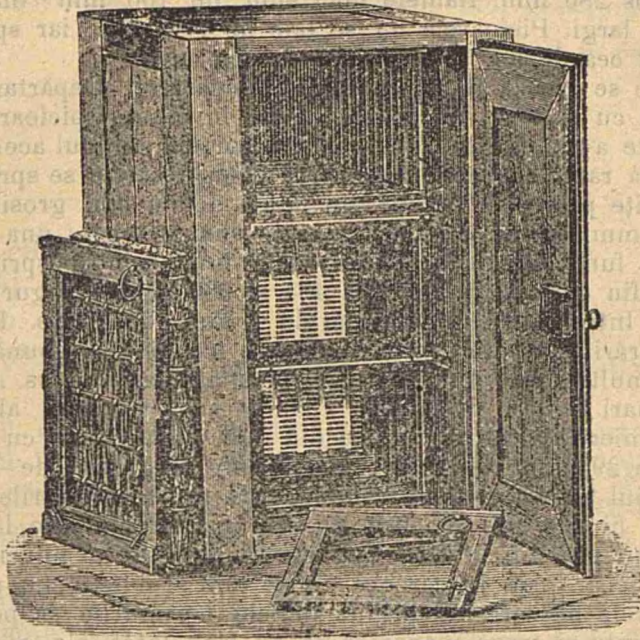
Câteva feluri de ulei.

Uleiul Berlepsch întrebuițat mai mult în Germania, Italia și Austro-Ungaria, e alcătuit dintr'o ladă înaltă care se deschide prin spate. Fundul și acoperișul sunt prinse de pereți. Lungimea dinăuntru a uleiului are 69 centimetri în înălțime, 25 de centimetri în lărgime și 40 de centimetri în adâncime.

De obicei el are 3 rânduri de rame: 2 pentru cuib și una pentru strânsură. Germanii pun în cuib 20 de rame, câte 10 în fiecare rând; iar Italianii pun 15 și anume 10 mici, din care 5 jos și 5 deasupra și alte 5 cu înălțimea îndoită. Ramele au lărgimea dinăuntru de 22 centimetri și înălțimea de 19 $\frac{1}{2}$ cm. Ele se fac din 4 speteze de 25 milimetri lățime. Speteaza de sus are 26 centimetri lungime. Ramele se înșiruesc pe ulucuri de un centimetru lărgime și un centimetru adâncime scobite în pereții din lături, la înălțimile următoare, socotite dela fund: pentru întâiul rând de rame, la 22 $\frac{1}{2}$ —23 $\frac{1}{2}$ cm.; pentru al doilea rând la 45—46 centimetri și pentru al treilea rând la 66—67 centimetri.

Rândul de sus de rame, destinat pentru strânsură, e despăr-

tit de cuib printr'o scândură subțire, numită podișor. In mijlocul ei se taie o gaură de 15×15 cm., pe unde putem hrăni roiul, primăvara și toamna; iar vara o acoperim cu un grătar de zinc sau de lemn, care nu lasă matca să se strecoare în magazie.

Uleiul Berlepsch.

In loc de ulucuri pentru susținerea ramelor, inai ușor e să se prindă pe pereții din lături cu 1 cm. mai jos de înălțimele arătate, stinghioare pe cari să se înșire ramele. Ramele se scot numai pe ușa din spatele uleiului cu un clește anume. Urdinișul are 10 cm. lungime și 1 cm. lărgime. Deschizând ușa din dos, dai de o cercevea cu geamuri, pe unde putem privi înăuntru. Cerceveaua se scoate ori de câte ori avem trebuință a umblă la rame. In latura de jos a cercevelii e o deschizătură de 4 cm. acoperită cu pânză de sârmă pentru primenirea aerului.

Uleiul Berlepsch nu se poate mări prin înădirea caturilor. Ramele sunt încleiate în ulucuri și se scot greu cu cleștele. Cercetatul celor 20 de rame din cuib îți răpește de 3 ori mai mult timp decât la uleiele cu rame care se scot pe sus. Apoi trebuie să ții ramele afară și să stânjenești lucrările albinelor, până ce vezi pe cea din față.

Uleiul Burki-Ieker sau uleiul *elvețian* e un ulei Berlepsch cu rame mai mari. El are înăuntru 635 mm. înălțime, 300 mm. lărgime și 500 mm. adâncime. Adâncimea poate fi mărită după

numărul ramelor ce vrem să aibă uleiul în fiecare rând. O ramă cere un adaus 35 mm. în adâncime. Ramele sunt așezate în 3 rânduri. Un rând pentru cuib și 2 pentru strânsură. Ramele din cuib au 347 mm. înălțime și 270 mm. lărgime, înăuntru. Picioarele se taie de 347 mm. Speteaza de sus are 298 mm. și cea de jos 286 mm. Ramele mici sunt de 106 mm înalte și 270 mm. largi. Picioarele lor se taie de 106 mm ; iar speteaza de sus și cea de jos ca și la ramele din cuib.

Ramele se așează la 13 milimetri depărtare. Depărtarea se păstrează cu ajutorul unor cuie bătute în muchia picioarelor, 2 pe o parte a ramelor și 2 pe cealaltă parte. In chipul acesta putem înșiră ramele pe ori care parte voim. Ramele se sprijinesc pe șipculițe prinse în pereții din laturi de un cm. grosime în sus și 6 mm. lățime. Pe fiecare parte sunt 4 șipci : una la 127 mm. dela fund, alta la 368 mm. dela fund pentru sprijinirea ramelor din cuib, și celelalte la 494 și 620 pentru fagurii din magazie. Intre caturi rămâne loc de 6 mm. depărtare. Pentru unele lucrări, crescătorul de albine are trebuință să pună una ori mai multe rame din cele mici pe stîngioara de jos. Atunci ramele mari se trec de-asupra. Toamna și iarna când albinele nu cară miere în caturi, ramele din cuiu se acoperă cu scândurele de 298 mm. lungime, 70 mm. late și groase de 1 cm. Când uleiul are în el toate rândurile de rame, scândurile nu se mai pun, fiindcă sub acoperiș nu rămâne decât 7 mm. loc gol. Deschizând ușa din dos, se văd trei rânduri de geamuri, câte unul de fiecare cat. In cercevelele lor sunt scobite locuri pentru stîngioarele pe care se sprijină ramele. Geamurile se pot împinge înainte și trage înapoi ca să nu lase între ele și rame mai mult loc decât 13 mm. Fereastra de jos are înălțimea de de 366 mm. lăsând dedesubt un loc liber de 15 mm. iar celelalte 2 decâte 125 mm. fiecare. Locul de sub fereastra mare se închide cu o șipculiță de 298 milimetri de lungă, 25 mm. de lată și 20 mm. groasă în partea din afară și 12 mm. în cea dinăuntru. Ferestrele se închid apoi cu un oblon, prins în balamale. Urdinișul are 15 cm. lungime și 15 mm. lărgime. Scândura de sbor e alcătuită din 2 bucăți, una de 28 cm. lățime și 40 cm. lungime, prinsă în cue la înălțimea fundului și alta de 25 cm. lățime prinsă în balamale de cealaltă. Ea stă plecată spre pământ, iar iarna se ridică în sus, ca să adăpostească urdinișul.

În întocmirea lui, uleiul Burki-Ieker e mai bine chibzuit decât uleiul Berlepsch ; iar cusururile acestuia sunt întru câtva micșorate, dar fără a fi înlăturate.

Uleiul elvețian trebuie făcut totdeauna pentru a adăposti doi roi, despărțiți printr'un singur părete.

Uleiul Muntenescu, numit *«Ideal»* se aseamănă cu cel elvețian, dar in magazia de strânsură are un singur rând de rame, cu o înălțime cât a treia parte din înălțimea uleiului. Ele se pot scoate pe deasupra ori pe dindărătul uleiului. Ramele din

cuib sunt cât $\frac{2}{3}$ din înălțimea uleiului. Ele se scot numai prin dărăt. Fundul e slobod.

Uleiele cu rame, care se scot numai print'o parte, sunt potrivite pentru stupinile sub șoproane sau în pavilioane, în care nu se poate umbla la albine decât prin dărătul uleiilor. Stupii se pun alătura, în mai multe rânduri, unul deasupra altuia.

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

LUI MIRCEA

Pe ramura vieții în frageda-ți etate
 Erai drăgălașia creată prunc, erai
 De-o dulce veselie cuprinsă 'n sănătate...
 Creșteai, drag tuturora: plăceai și bucurai.

De-a ta deșteptăciune ce se făcea cuvinte,
 De-a ta privire plină de farmec de ne-spūs,
 De gingașele-ți gesturi ce te-arătau cuminte
 Eram legați ca cerul de stelele de sus.

Zâmbiam, l'a ta ivire ca lumina-ți de-o rază;
 Treceai din brațe 'n brațe iubit și desmierdat;
 Puneam în juru-ți paza ca strajă ce veghiază
 Și 'n viitor speranța de-a te vedeă bărbat.

Dar într'o zi, furișă, te-atinse suferința
 Și paza, înșelată, adânc se 'nfiară:
 Erai pierdut! Cu toate că se siliă știința
 Vieța să-ți recheme, ea nu se îndură.

Și dat ne-a fost, pe tine, a noastră adorare,
 Să te vedem cum clipă cu clipă te desprinzi
 De viață, de iubire, prin slaba ta suflare,
 Prin stinsa cunoștință în ochii tăi murinzi.

Ah! n'om uita cât viața minuta de 'ngrozire
 Când dulcea ta guriță de-odat' a'ncremenit
 Și când în ochi privirea-ți rămase 'n pironire
 Pe-a sufletului urmă în sbor spre infinit!

De-a sfâșiat durerea a 'noastre inimi toate,
De am plâns, nebuni de jale, de dor mistuitor,
Nu știm: acele clipe le spună cine poate!
Dar când ne deșteptarăm... plecase-și scump odor!

Eră un gol în casă, un gol în inimi, care
Nu poate să se umple cu amintirea ta,
Căci tocmai ea ne face durerea mult mai mare,
Și lipsa mai de groază decât s'ar cugetă!

Și te vedem continuu în cea din urmă clipă,
Și iarăși disperarea ne prinde 'n ghiara ei
Că n'am putut vieța-ți să n'o lăsăm risipă
Grozavei precupețe de îngeri mititei!

Și te vedem continuu ca 'n zilele senine
Când ne treceai în brațe iubit și desmierdat,
Și-atunci, atunci... o! chinul și dorul după tine
Fac lacrimilor noastre izvor de ne-secat!

Mirel al nostru dulce, frumos și drag,—ne spune
Din lumea ta de-acolo, ce lege, ce mister,
Pe-al vieții pom v'aduce și vajnic vă răpune
Ca muguri fragezi încă ce-abiă zâmbiți sub cer?

Abia zâmbiți, și totuși puteți de-a voastră viață
A ne legă c'un vecinic amor nemărginit!
De ce misterul groaznic ca moartea, îndrăzneță,
Să fac'amoru-acesta deșert, nenorocit?

Va tot urmă misterul, iar tu, brilant de rouă,
Tu rază de o clipă, tu zâmbet trecător,
Te-ai dus, voioasă notă atât de scumpă nouă
Și 'n urma ta rămâne un cântec plângător!

N Rădulescu-Niger.

Vorbe înțelepte.

- Cine voiește să afle sămburele trebuie să muște coaja.
 - Cine nu-ți folosește când îți este prieten poate să te păgubească mult când îți e vrăjmaș.
-

Foaie verde măcieș

Andante.

Poesia și melodia culese de C. Iordăchescu.

Măi, măi! Foa-ie ver-de mă-ci - eș măi! Măi.

măi! Foa-ie ver-de mă-ci - eș măi! Măi, măi

Und'te duci tu Ghiorgh-i-eș? măi Măi, măi! Und'te duci tu

Gheor-ghi - eș, măi! Măi, măi.

Măi, măi! — Ia mă duc pe drum la Teși! Măi!

» — Da pe mine cui mă leși!

» Dacă-i zăbovi vre-o lună,

» Și d'ei găsi pe câmp neună;

» M'ei găsi moartă 'n divan;

» Da de'i zăbovi mai mult,

» M'ei găsi moartă 'n pământ!

» Și-oi lăsa cu jurământ,

» Ca să-mi vii tu la mormânt,

» Să dai țarna într'o parte

» De trei coți și jumătate,

» Și să vezi oase 'nșirate

» Și sprâncenile 'nchinat.

» Tu să le strângi fir cu fir

» Și să faci un trandafir

» Ca să-l pui la chitoare!

» Valeu! Inima mă doare!

Marcarea oilor.

Turma de oi fiind un bun capital al gospodarului, e bine ca la finele fiecărui an, să ne putem da seamă de venitul lui, și, în caz când el scade, să cunoaștem pricinele scăderii lui spre a lua măsuri de îndreptare.

Oile ne dau lână, carne și lapte și pentru ca aceste produse să ne dea cel mai mare venit, cată să ținem socoteală de fiecare oaie în parte și să o înscriem în cartea sau registrul oieriei, arătând date precise înregistrate la rubrica fiecărei oi sau berbece, precum: notarea greutateii la naștere a meilor și mai departe din 6 în 6 luni, cantitatea de lapte într'o perioadă de timp, data mârlirei și a fătaturii, cu ce berbece de rasă s'a împreunat și ce produși au dat, de ce boală au suferit și care a fost mai mult sau mai puțin rezistentă, greutatea lânii la tunsoare, calitatea ei, etc. și toate acestea se fac cu scopul de a controla animalele din timp în timp și a le putea compara unele cu altele din aceeaș turmă sau târlă.

De toate aceste însemnări, ciobanii Württembergheși și din alte părți ale Germaniei, au ținut și țin socoteală, de aceea și creșterea oilor la ei a ajuns la rezultate uimitoare. Ciobanii germani sunt știutori de carte, făcând și un an sau doi școală anume de oierie.

Dacă proprietarii noștri de oi nu au ajuns a avea până acuma ciobani cărturari, ei pot singuri să conducă cartea oieriei, sau prin administratorul moșiilor lor.

De oarece oiele în genere sunt la fel în mărime și culoare, cu greu le putem deosebi una de alta, de aceea s'a și simțit nevoia marcării fiecărei oi în parte.

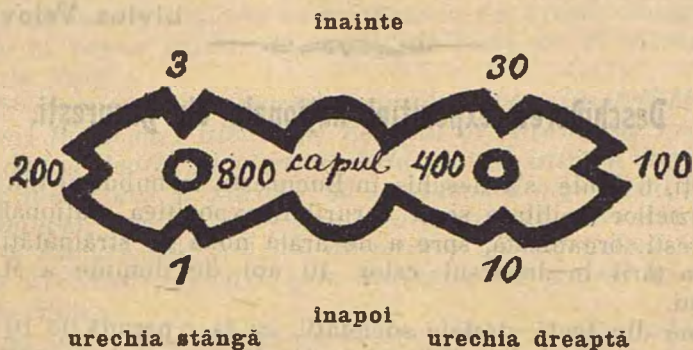
S'au încercat mai multe sisteme de marcarea oilor, însă unul a întrecut pe toate și acela este cel dela institutul superior de agronomie din Hohenheim-Württemberg și care cred că e bine să fie cunoscut și lățit și la noi în țară.

El este simplu, se execută repede și nu costă nimic, afară de cleștele, care odată cumpărat poate sluji pentru mulți ani la marcarea oilor. În Germania se vinde un asemenea clește cu prețul de 10 mărci. E de notat că în grajdul oieriei, oile fătătoare să fie despărțite de celelalte, în număr de câte 5 până la 8 la un loc și trebuiesc mereu priverghete.

Marcarea e bine să se facă a doua zi dela fătare, căci atunci suntem mai puțin expuși a greși cu marcarea lor, de oarece mielul stă mai mult lângă mama lui.

Înainte de marcarea mielului se culcă într'un coș și spre a nu sări din el i se pune unul din picioarele dinainte după cap, apoi se cântărește cu ajutorul unui cântar de mână, luându-se mai înainte daraua coșului.

Marcarea se face după alăturata figură tip ce ar reprezenta urechile animalului.

Dacă considerăm figura, atunci 400 se marchează în mijlocul urechei drepte, iar 800 în al stângi, făcând o gaură străpunzând urechile la mijloc cu tăișul rotund al cleștelui. Numerile 100 în vârful urechei drepte, iar 200 în al stângi. Numerile 1 se marchează pe marginea dinapoi, iar 3 pe marginea celei stângi. Pe marginea dinapoi a urechei drepte vine numărul 10, iar 30 pe marginea dinainte.

Dacă spre pildă avem să marcăm numărul 1288, atunci străpungem amândouă urechile la mijloc, ceea ce ar fi odată 1200, iar 88 îl reprezentăm prin câte două creștături pe fiecare margine a urechilor.

Numărul 152 îl marcăm creștând vârful urechei drepte o creștătură pe marginea dinainte și două dinapoia celei drepte, iar două pe marginea dinapoi a celei stângi.

O dată mielul marcat este dus iar la mama lui fără a mai face ceva tăeturilor, căci ele se vindecă în curând dela sine; numărul marcat se trece imediat în rubrica mamei mielului.

Această operațiune executată de mai multe ori pe hârtie, poate cineva rșor căpăta îndemânarea, fără a se teme că va greși în practică.

Având toate oile unei turme trecute în registru și făcând observațiuni precise la fiecare oaie în parte, foarte ușor ne putem da seama de oile bune și rele; pe cele dintâiu le păstrăm ameliorându-le și pe acestea la rândul lor, iar pe cele din urmă le îndepărtăm, căci în mare parte și produșii lor vor avea aceleași defecte. Procedând astfel capitalul depus în oi va crește, pe când în altfel, neîngrijindu-ne de el, va scade și va produce și o descurajare în întreprindere pentru viitor.

Livius Velovan.

Deschiderea expoziției naționale din București.

Marti, 6 Iunie, s'a deschis în București, în bubuitul tunurilor, al muzicilor militare și al corurilor, expoziția națională din București, organizată, spre a ne arată nouă și străinătății propășirea țării în decursul celor 40 ani de domnie a M. Sale Regelui.

Lume din toate stratele societății, ca la o paradă de 10 Maiu, veniseră pe locul dela Filaret, unde s'a organizat expoziția. În toate părțile drapelul tricolor, verdeață și flori, ca la zi de sărbătoare națională.

La orele 10 au sosit M. L. Regele și Regina, precum și Atetele Lor Regale, și s'au oprit pentru un scurt timp la poarta mare de intrare a expozițiunii. În timp ce trâmbițașii sunau din goarne, iar tunurile din bateria zisă dela Calafat, salutau pe Majestatele Lor. M. S. Regina a tăiat ghirlanda de flori care încheia intrarea, declarând expoziția deschisă. După aceasta cortegiul pornește spre arenele romane, printr'un șir de flăcăi și fete în costume naționale, pe care M. S. Regina le-a admirat cu deosebire.

În arenele romane așteptau d-nii miniștrii, I. P. S. Mitropolitul Primat, miniștrii străini și numeroși invitați.

După oficierea unui serviciu divin foarte scurt, vorbesc d-nii I. Lahovarji Ministru al agriculturii și Dr. C. Istrati, Comisarul general al expoziției, cărora le răspunde M. Sa Regele.

S'a semnat apoi alăturatul act comemorativ de către M. L. Regele și Regina, de Principii moștenitori și de demnitarii Statului nostru.

ACT COMEMORATIV.

făcut cu ocazia deschiderii Expoziției Generale Române.

Eu, Carol I, cu mila lui Dumnezeu și voința națională Domn Stăpânitor și Rege al României, împlinind, cu ajutorul Atot-puternicului, 40 de ani ai Domniei Mele, în care vreme, cu mare și multă dragoste pentru țară și neam, am lucrat împreună cu credinciosul și iubitul Meu popor, pen-

tru cucerirea desăvârșitei neatârări și pentru întemeierea Regatului României, alipind din nou, după multe veacuri, Dobrogea lui Mircea-cel-Bătrân, Statului Român și împingând astfel hotarele țării peste Dunăre până la Marea-Neagră;

Void a lăsa celor ce vor veni după Noi o amintire traică a celor petrecute în acești 40 de ani, și totdeauna a arată poporului român, cât și neamurilor străine ceace cu toții am făcut, cu mare râvnă și neobosită muncă, trecând prin multe zile grele, atât Eu, Regele, ajutat de credincioșii Mei sfințici și dregători, și cei mutați dintre noi, și cei cari azi stau împrejurul Scaunului Domniei Mele, precum și întreg poporul care pururea s'a arătat muncitor, înțelept și supus legilor în vreme de pace, ca și viteaz în zilele de luptă;

Hotărît-am și am poruncit împreună cu miniștrii Mei și cu aleșii țării cari alcătuiesc Senatul și Adunarea Legiuitoare, ca pe dealul și câmpul Filaretului, într'un loc odinioară mlăștinos și părăsit. să se sădească o grădină mare și frumoasă, care să fie pentru locuitorii muncitori din acea parte a Bucureștilor un loc de odihnă și de petrecere în zile de sărbători, și care spre amintire să poarte în veci numele Meu;

Iar în acea grădină să se ridice multe și mari clădiri, unele vremelnice, iar altele statornice și desăvârșite, în cari să se adune și comorile din trecutul neamului românesc și cele din zilele noastre și să se arate tuturor, pământeni și străini, rodul muncii și al ostenelelor poporului român și toate bogățiile cu care Dumnezeuasca Pronie ne-a împărțit; atât cele ascunse în ape sau în fundul pământului, cât și cele de pe munți și de pe dealuri și cele ce cu bielsuy în fiecare an ne dau holdele mănoase și rodnice ale acestei țări binecuvântate, și cari toate, prin munca și hărnicia iubitelui Meu popor, ies la lumină, se adună și se grămădesc, crescând pe fiecare zi avuția moștenită dela părinți spre a o lăsa mai mare urmașilor noștri cari, la rândul lor, cu ajutorul lui Dumnezeu, vor merge tot mai înainte pe calea propășirii, a fericirii și a măririi;

Și ca să fie cu noi mila și ajutorul Domnului și Mântuitorului Nostru la această lucrare, clădit'am din temelie pe dealul Filaretului, în locul bisericii vechi și derăpănate a Sf. Nicolae, altă biserică nouă, lucrată întocmai după asemănarea bisericii Sf. Nicolae din Iași, zidită de răposatul întru fericire Domn al Moldovei Ștefan-cel-Mare.

Făcut în scaunul domniei, orașul București, în anul dela Mântuitorul Iisus Cristos 1906, luna Iunie 4, iar al domniei Mele al patruzeci și unulea.

În timpul semnării actului au cântat corurile însoțite de muzică «îmnul jubilar» și «îmnul gintei latine».

Suveranii au vizitat Palatul Artelor, unde au fost întâmpinați de d-l Ministru al instrucțiunii și de Comitetul expoziției.

Suveranii și principii moștenitori, urmați de d-nii miniștri și de membrii corpului diplomatic au trecut în catul de sus și au privit expoziția.

Această privedește eră într'adevăr măreață. Intreagă expoziția cu palatele-i minunate, strălucia mândră la razele soarelui. De vale corul societății «Hora» a intonat Imnul Dinastiei și bucați de muzică populară. În sala de jos a palatului artelor, d-l ministru al domeniilor a prezentat Suveranilor pe arhitecți, ingineri, precum și personalul comisariatului cari au lucrat la organizarea expoziției, pe comitetele străine cum și pe expunători. Suveranii și principii moștenitori au făcut apoi o preumblare cu trăsura prin alele expoziției.

Au trecut pe stradele Andrei Mureșeanu, pe calea Olteniei și s'a scoborît pe podul Vidului în aclamațiile mulțimei. Muzica militară a intonat imnul «Deșteaptă-te Române». În curtea pavilionului Românilor de peste hotare, societatea «Carmen» sub conducerea maestrului Chiriac, a cântat «Lugoșanca». În dreptul Culei alt cor a cântat «Ca pe împăratul», iar la trecerea sub bateria Calafat, un grup de elevi au salutat cu steaguri. Atunci 30 de trâmbițași au sunat primirea din turnul lui Vlad-Vodă.

Trecând podul de peste Vid cortegiul regal intră pe calea Munteniei salutat de fanfara liceului Mihai-Viteazul și de o muzică militară care a cântat o horă. Ajunși în piața Dorobanților spre a trece în partea dreaptă a aleii Independenței, Suveranii și principii moștenitori au fost salutați de muzici militare, cari au intonat imnul național.

În dreptul palatului industriei casnice orchestra expoziției a cântat marșul reg. 26, iar când cortegiul s'a întors pe piața Traian, Suveranii au fost salutați de muzica secțiunii austriace și de fanfara liceului din Iași.

Suveranii și principii moștenitori au părăsit expozițiunea la 12 p. m. La plecare au fost salutați de muzicele militare și de salvele dela bateria Calafat.

Dela deschiderea expoziției Majestatele Lor ca și Principii moștenitori o vizitează în fiecare zi; și totdeauna scumpii noștri Suverani sunt înconjurați de dragostea mulțimei, care li iubește ca pe adevărații părinți ai neamului Românesc. În numerile viitoare vom vorbi și de unele din pavilioanele cele mai însemnate cari împodobesc expoziția.

Td

Inștiințare.

Eforia Spitalelor Civile din București aduce la cunoștința generală că licitațiunea pentru pâinea, jimbă, necesară spitalelor în exercițiul 1906—907 și care eră fixată a se ține pentru ziua de 6 Iunie, a fost amănată și fixată pentru ziua de 23 Iunie orele 10 a. m. tot în aceleași condițiuni.

Cronica Agricolă, Economică și Comercială

Cu începutul ploilor din Aprilie toți agricultorii își ziceau, și cu drept cuvânt: o să avem un an bun, căci toate semănăturile de primăvară ca și cele de toamnă se îndreptase spre bine. Vegetația în general devenise mai mult decât satisfăcătoare, dar ploile continuând cu puțină întrerupere în toată țara, grânele a crescut atât de mult în cât în cele mai multe părți ale țării au căzut, astfel că rodirea acestor semănături are să lase mult de dorit, din lipsă de aer, căldură și lumină. Acelea din semănăturile de grâne, seară și orz care deși n'au căzut, dar fiind în floare tocmai în timpul ploilor, legarea florilor de asemenea nu s'a putut face în mod regulat.

Ca legarea florilor de grâu, etc., să se poată face în mod regulat, atât știința, cât și vederile practice ale agriculturilor, cere ca rădăcinele grânelor să se găsească totdeauna într'un pământ zvântat de umezeală, iar nici odată într'un pământ prea umed, după cum se întâmplă în acest an.

Acei dintre agricultori cari la facerea ogoarelor au făcut arături mai adânci și care au semănat grânele mai revărsate sau în rânduri, după încetarea ploilor pământul a putut să se zvanteze mai de grabă, atât de căldura soarelui, ca și din cauza vântului, o să aibă o producțiune mai bună de grâu, ca cantitate și calitate. Ierburile din livezile naturale, ca și din cele artificiale a crescut atât de mult în cât agricultorii au fost siliți să le cosească după ce a văzut că timpul s'a îndreptat puțin, dar ploile începând din nou, la cei mai mulți agricultori fânul a putrezit pe loc. În cazul de față gropile în care se poate păstra orice nutreț verde sunt bine venite. Experiențe s'a făcut și la noi cu astfel de gropi și rezultatele au fost satisfăcătoare. Însă, la noi până ce unii agricultori nu se lovesc cu capul de pragul de sus, nu vor cu nici un chip ca să vadă pe cel de jos, cu toate exemplele bune ce văd la alții.

Din cauza ploilor ca și din cauza grindinei ce a căzut în cele mai multe părți ale țării, în cât în unele părți a distrus aproape toate semănăturile, până la această dată, pierderea în general se poate socoti de 30 la sută, la toate semănăturile de grâu, de seară și orz. Un alt rău al ploilor este, că în locurile prea joase, din cauza îngrămădirii de prea multă apă, unele semănături de primăvară ca fasolea, castraveții, pepenii, cartoful și porumbul, au putrezit cu totul. În schimb însă, unde pământul s'a zvântat, mai mult din prisosul de apă, semănăturile de primăvară, ca porumbul, cartoful, etc., sunt de o frumusețe rară. La 1 Iulie, vizitând școala de agricultură dela Herăstrău, cu «elevii școlii Normale a Societății pentru învățatura poporului român», elevii ca și mine a putut să vadă pe lângă alte culturi destul de frumoase, și care nu lasă nimic de dorit, și semănătura de porumb, care la această dată fiind săpat pentru a 2-a oară, aveă o înălțime de aproape un metru. D-l N. Andronescu, directorul școlii de agricultură, căruia îi aduc mulțumirile mele, a primit elevii Școlii Normale cu multă bunăvoință și a însărcinat pe d-l Tabacar, șef de cultură, ca să conducă elevii și să le dea toate ex-

plicațiile cuvenite, la toate culturile de toamnă ca și a celor de primăvară, așa că elevii au plecat pe deplin mulțumiți dela această școală. Mai am de spus că d-l N. Andronescu, directorul școalei de agricultură s'a gândit că în loc să mai cumpere pâinea trebuincioasă elevilor acelei școli, ca și personalului administrativ, dela brutarii greci și bulgari, etc., o pâine de multe ori necoaptă și plină de muște, să înființeze o brutărie a școalei. În această brutărie se face o pâine bună, gustoasă și curată de orice murdărie. Înființarea acestei brutării pe lângă școala de agricultură, îi face onoare d-lui N. Antonescu, de oarece economisește banul statului pentru stat, acelaș lucru voește a urmări și cu zarzaturile trebuincioase școalei.

Dela școala de agricultură trecând la stațiunea agronomică, elevii școalei Normale au putut vedea diferite plante agricole cu cari la această stațiune se fac diferite experiențe, cu îngrășăminte chimică și cu bălegar de vite, și cum într'un colț al câmpului de experiență unde apa a stat prea mult, semănătura de cartofi a putrezit. Din varietățile de grâu, acelea care a atras mai mult atențiunea elevilor a fost varietatea numită «șiref», care eră tocmai în floare, paiul acestui grâu este foarte gros, foile foarte lungi și late; din cauza paiului gros și tare, acest grâu poate să reziste vânturilor cricât ar bate de tare, bobul oricât ar fi de copt nu se scutură nici odată, de oarece este foarte bine legat în pleava (scaun) lui. Cu acest soi de grâu se face experiențe la o stațiune agronomică, ca să se poată vedea, nu cumva după mai mulți ani acest grâu s'ar putea acimatiza și la noi, ca mai pe urmă să fie introdus și în cultura mare cu atât mai mult cu cât acest grâu se coace cu 2 săptămâni mai, târziu decât grânele noastre.

Câmpul de experiență și de demonstrațiune dela stațiunea agronomică, este de 10 pogoane; toate explicațiunile la diferite plante ce se cultivă la stațiunea agronomică, au fost date elevilor de d-l Enescu, asistent la această stațiune. La 2 Iunie am vizitat tot cu elevii Școalei Normale grădina botanică dela Cotroceni. D-l Panțu, care ține loc de director al acestei grădini ne-a primit cu multă bunăvoință, dând elevilor în muzăul botanic, care este foarte bogat în tot ce privește botanica, toate explicațiunile posibile; iar ca curățenie, toate sălile de studiu, ca și sălile în care se găsesc colecțiunile de plante, etc., nu lasă nimic de dorit. În cazul de față, excursiunile agricole și științifice, prețuese poate mai mult, dacă nu mai mult decât lecțiunile teoretice făcute de pe catedră, mai cu seamă când elevii caută ași da bine seama de ceea ce văd în câmpurile semănate cu diferite plante agricole, luând de bază arătura câmpului, îngrășămintele, modul de semănătură, curățenia seminței, epoca semănatului, ca și alte lucrări făcute la timp după semănat.

Din cauza ploilor prea dese, recolta grânelor în acest an ară să fie întârziată cu cel puțin 10 zile, dacă nu mai mult, cu alte vorbe ceea ce a câștigat semănăturile în luna Aprilie și până pe la 10 Maiu în vegetația lor, au pierdut în cele din urmă tot din cauza ploilor.

«Târgurile noastre». După buletinele comerciale ce primim dela târgul de cereale din Brăila ca și din Galați, afacerile cu cereale ca și prețurile au început a stagna de pe o zi pe alta. Acest adevăr se poate constată din tabloul ce urmează, în care se poate

vedeă în rezumat prețul cerealelor. Nici din alte târguri dela noi din țară nu putem da date mai bune pentru vânzători.

La târgul din Brăila :

Grăul s'a vândut suta de kilograme cu	11—15 lei	— cent.
Porumbul	idem	idem 10 » — »
Porumb roșu	idem	idem 12 » — »
Colorat	idem	idem 11 » — »
Cincantin	idem	idem 10—11 » 50 »
Orz	idem	idem 10—11 » — »
Ovăz	idem	idem 11—12 » 60 »
Secară	idem	idem 10—11 » — »

«Târgurile străine». Situațiunea recoltelor în străinătate se presintă în stare bună, afară de Rusia, unde în unele ținuturi, recoltele s'au prăpădit din cauza secetei prea mari, de aceea se crede că guvernul din Rusia va oprî exportul grăului ca populațiunea marelui imperiu să nu moară de foame. Dacă acest lucru se va adevêri, atunci grânele noastre a scăpat de o mare concurență, așa în cât prețul lor se va mai mări.

La târgul din Paris grânele indigene s'au vândut cu 21—24 lei; iar grânele străine cu 17—18 lei; secara, cu 15 lei și 50 ct.; orzurile cu 17—18 lei; ovăzurile indigene cu 21—22 lei; iar cele străine cu 18—19 lei; făina de grâu cu 31—34 lei; iar făina de secară cu 18—24 lei și porumbul cu 17 lei. În celelalte târguri franceze grânele s'a vândut cu 21—22 lei și 80 ct.; secara cu 15 lei; orzul cu 17 și ovăzul cu 20 lei. În târgurile din Germania grânele s'a vândut cu 22—24 lei; secara, orzul și ovăzul cu 19—22 lei. În târgurile din Belgia, grânele se vând cu 17—18 lei; secara și ovăzul cu 15—16 lei și ovăzul cu 18—20 lei. La Viena, grânele se vând cu 20 lei; secara și orzul cu 16 lei și ovăzul cu 19 lei. În Buda-Pesta grânele se vând cu 16—17 lei; secara și orzul cu 14 lei; ovăzul cu 18 lei. În Anglîtera, grânele se vând cu 17—18 lei; secara și orzul cu 12—13 lei și ovăzul cu 16 lei.

La Milan Italia grânele se vând cu 25 lei, secara, orzul și ovăzul cu 21—22 lei. În Elveția grânele se vând cu 19—20 lei; secara, orzul și ovăzul cu 18—19 lei.

La târgul din New-York (America) prețul la grâne s'a urcat dela 17 lei la 18 lei; iar la Chicago prețul grânelor dela 16 lei s'a micșorat la 15 lei.

«În târgul din Algeria și Tunis», grânele se vând cu 23—28 lei secara și ovăzul cu 17—19 lei.

În toate târgurile din străinătate, prețurile sunt socotite pe suta de kilograme.

V. S. Moga

Cheltueli folositoare.

Administrațiunea Domeniului Coroanei cheltuește în fiecare an sume însemnate în interesul bisericilor, școalelor și celorlalte instituțiuni publice de pe Domeniile Coroanei.

Astfel, dela 1 Noemvrie 1903 până la 31 Martie 1905 aceste cheltueli s'au ridicat la :

La Curte s'a dat în onoarea A. S. Regale un prânz, la care au luat parte cei mai înalți demnitari din Viena.

A. S. Regală a vizitat pe A. L. arhiducii Francisc Salvator și Fred. Ramieri, pe arhiducesele Maria Iosefa și Aldegonda, Clara de Bavaria, pe ministrul de externe Goluchowschi, etc.

În aceeași zi, A. S. Regală a părăsit Viena, reîntorcându-se la București.

Ruperea legăturilor între Grecia și România.

Guvernul Regatului Greciei, unde se pune la cale măcelărirea Românilor din Macedonia de către bandele grecești, s'a grăbit să rupă legăturile cu țara noastră. În acest chip s'a adevărit zicătoarea noastră că: «Tot el dă și tot el șipă!»

Supușii greci din România au fost puși sub sprijinul consulatelor rusești, afară de Grecii din Brăila cari s'au pus sub protecția consulatului francez. Cu toate că guvernul grecesc caută să arunce răspunderea acestui fapt asupra celui român, totuși presa străină recunoaște că România eră în dreptul său de a cere Greciei ca să împiedice formarea pe pământul ei de bande de antați greci, cari erau apoi trimise în Macedonia.

Cu toată ruperea legăturilor între noi și Greci, aceștia vor pierde mai mult, când se știe că fac un export oarecum însemnat în țara noastră și când la noi în țară trăesc o sumedenie de Greci, din cari mulți fiind în legătură cu societățile grecești, vor putea fi trimiși la urma lor.

Această rupere a legăturilor între Grecia și România nu însemnează nici mai mult nici mai puțin decât un războiu, și cum aceste țări sunt departe una de alta, vor avea numai un războiu comercial.

Ziar românesc în Basarabia.

În orașul Kișinău, capitala Basarabiei, s'a întemeiat de o scurtă vreme un comitet național românesc. Acest comitet urmărește cultivarea în popor a limbei românești și trezirea Românilor la luptă în potriiva tendinței de desnaționalizare a fraților noștri. Prin ziarul «Basarabia», din care s'a tipărit până acum cinci numere, se chiamă la vieață suflarea românească dintre Prut și Nistru, care eră în primejdie de a se pierde.

În programul comitetului, apărut în ziarul «Basarabia», se cere unirea tuturor Românilor moldoveni într'un partid național democratic.

Ziarul basarabeian iese de două ori pe lună, e tipărit cu litere cirilice, afară de numele «Basarabia» care e scris cu litere latine.

Suntem foarte bucuroși de hotărîrea cea bărbătească a comitetului român basarabeian și dorim vieață lungă și izbândă noului său organ.

Redacția și administrația e în *Kișinău, str. Armenească, 30.*

Decizie privitoare la Seminarul Nifon.

Dela 1 Iunie anul acesta diplomele eliberate elevilor Seminarului Nifon din București, nu vor mai fi socotite ca acele ale Statului. Semina-

riul Nifon va fi considerat ca o școală particulară și numai examenele trecute de elevii acestui așezământ în fața unei comisii numită de minister, vor avea aceeași valoare ca și cele dela Stat.

Această măsură s'a luat, fiindcă unii din profesorii de astăzi ai Seminarului Nifon nu ar îndeplini condițiile cerute profesorilor școalelor Statului.

Călugări la învățatura culturii pomilor.

În urma cererii I. P. S. arhierelui Ghenadie, fostul mitropolit primat și actul superior al mănăstirii Căldărușani, ministerul de domenii a în-cuviințat ca doi călugări dela acea mănăstire să fie primiți la pepiniera Statului dela Istrița (Buzău), ca să învețe cultura pomilor roditori.

I. P. S. arhieretul Ghenadie se gândește ca să facă o întinsă cultură de pomi pe terenurile acelei mănăstiri.

O măsură polițienească.

Ministerul de interne a dat ordin ca toți străinii cari umblă prin provincie cu pantahuze falșe, pentru felurite scopuri, să fie arestați și înaintați poliției Capitalei.

O măsură sanitară.

Direcțiunea serviciului sanitar a dat ordin ca să nu se mai îngăduie comestul cu piei de porc netăbă ite, căci s'a constatat că este periculos pentru sănătatea și chiar viața oamenilor și a animalelor.

—≡ Din Literatura Poporană ≡—

Când eram mai mititel,
Unde mă culcam dormeam;
Dar de când m'am făcut mare,
Trupul meu hodină n'are.
M'am gândit, m'am socotit
C'o aveă dorul sfârșit
Și dragostea de urit.

Bibliografii

În editura societății de lectură «Inocențiu Micu Klein» a teologilor din Blaj, a apărut: **Mântuește-ți sufletul!** predici pentru misiuni de I. P. Toussaint, traduse în românește de membrii zisei societăți.— Este un volum de format mare coprinzând 50 predici. De vânzare în **Blaj** (Transilvania) cu prețul de **5 lei**, la aso iația «Inocențiu Micu Klein».

* * *

RĂPCIUGA ȘI CÂRTIȚA la animale și la om este titlul unui volum format mare de peste 100 pagini, datorit colaboratorului nostru d-l **Dr. Alexandrescu**, medicul veterinar primar al județului Ilfov.

D-sa face istoricul acestor groaznice boale, d'serie toate simptomele sub care se arată, mijloacele de apărare contra lor și leacurile ce s'au încercat și să încearcă. Prețul cărței este numai **1 leu și 50 bani** și se găsește la toate librăriile.

„STEUA“

Societatea „*Steua*” are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier* Spiru C. Haret, fost *Ministru*, profesor universitar. — *Secretar*, Conat. Bănu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost *Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române*, profesor la *Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost *Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru*, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor*, profesor secundar; Dim. Cseropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimanesteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Maria An. Scripcă (Câmpina), 2 lei; Profira N. Scripcă (Gara Ciurea), 1 leu; R. E. Costinescu (Câmpina), 2 lei; Fevronia I. Boian (Câmpina), 2 lei; Grațian (Câmpina), 2 lei; Iancu Dimitrescu (Câmpina), 2 lei; Dr. Waisman (Câmpina), 2 lei; M. T. Predescu (com. Telega gara Doftana), 1 leu; Gh. Zodieru (Câmpina), 2 lei; Eliza Zodieru (com. Telega gara Doftana), 1 leu; Emilia Voiculescu (com. Telega gara Doftana), 1 leu; P. A. Paul (Câmpina), 2 lei; Ion Carabelea (Câmpina), 2 lei; Preotul Ion Voiculescu (comuna Bănești), 1 leu; Preotul Irimia Ionescu (com. Breaza de jos, Câmpina), 1 leu; Ioniță R. Grecu (com. Telega, gara Doftana), 1 leu; Vasile I. Pasca (Câmpina), 2 lei; Dumitru C. Țintea (Câmpina), 2 lei; Constantin Drăgoescu (Câmpina), 2 lei; K. Demdorf (Câmpina), 2 lei; A. Schroder (Câmpina), 2 lei; Moser inginer (Câmpina), 2 lei; Wild (Câmpina), 2 lei; George Georgescu (Câmpina), 2 lei; Ion Gologan (Câmpina), 2 lei; Gheorghe Nicolescu (gara Doftana), 1 leu; Ghiță Istrate (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Ion Grigoie (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Spirea Gărbăciici (Câmpina), 2 lei; Berman Weisselberg (Câmpina), 2 lei; Iohan Schmiedt (Câmpina), 2 lei; Ru loif Wischek (Câmpina), 2 lei; I. Petrescu (Câmpina), 2 lei; Oprea Stroescu (căt. Urleta-Câmpina), 1 leu; Nae Dumitrescu (Câmpina), 2 lei; Nicu Nicolau (Câmpina), 2 lei; Clubul funcționarilor „*Steua Română*” (Câmpina), 4 lei; N. Boeru (Câmpina), 2 lei; Ion N. Florescu (Câmpina), 2 lei; M. Wittmer (Câmpina), 2 lei; Costică Niculescu (Câmpina), 2 lei. Iain Eriel (Câmpina), 2 lei; Cioc Haralambie (Câmpina), 2 lei; Constantin Iliescu (Câmpina), 2 lei; Ludwiț Strauss (Câmpina), 2 lei; Nae Georgescu (Câmpina), 2 lei; Ionescu C. Savu (Câmpina), 2 lei; Ștefan Chiriac (Câmpina), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 1.000; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.900 lei și 10 bani,

(Va urma în numărul viitor).

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

moi și tari, culori și negre

primeso zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-15.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Kate, „
G. I. Goschen „
Viconte de Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: { C. A. Stolz
E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ” asigură contra in-
cediului, a „grindinei”, contra riscu-
lui pierderii valorilor Asigurările
pentru viață sunt permise în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
presentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.